

Overweging tijdens de Dienst op zondag 18 januari 2015.

Dat wij het 450-jarig bestaan van de parochie willen vieren, is heel vanzelfsprekend. Onze parochie Linden kan terugkijken op een rijke geschiedenis ondanks het feit dat het altijd een kleine parochie is gebleven. Die geschiedenis staat uitvoerig beschreven in het jubileumboek: Linden Groot en Klein.

Ik noem toch enkele hoogtepunten: de periode van Pastoor van Koolwijk met een seminarie hier in Linden waarin 164 priesters zijn opgeleid, en dat is bijvoorbeeld veel meer dan in het huidige St Janscentrum van ons bisdom.

De periode van pastoor Jonkheer van Rijckevorsel van Kessel die de huidige pastorie bouwde. De periode van pastoor van Delft na de tweede wereldoorlog, die ijverde voor de herbouw van de in 1947 afgebrande boerderijen en recenter de periode van Piet Vermeeren, waarin de kerk én de parochie weer gerestaureerd werden. Het waren bloeiperiodes van de parochie.

We zijn heel veel mensen dank verschuldigd. Zij hebben in verschillende tijden goed gezorgd voor de parochie in allerlei opzichten. Misschien wel door de kleinschaligheid was er zorg voor de mensen, in iedere periode met eigen accenten.

Er is nooit een nieuwe grotere kerk gekomen; gelukkig maar! Daarom hebben we deze mooie kerk bijna ongeschonden meer dan 500 jaar kunnen bewaren;

Voor pastoors was Linden een mooie overzichtelijke parochie, die in materieel opzicht nooit echt noodlijdend is geweest.

De parochie heeft veel weldoeners gekend: denk aan Louisa van Teutsch en de familie Lange van onze mooie glas in loodramen maar ook nu zijn die weldoeners er nog. 450 Jaar lang genoot de parochie ook de steun en bescherming van het gilde. Allemaal redenen om met respect, en dankbaarheid stil te staan bij al het goede en mooie wat ons zo is toegefallen.

Er waren echter ook tijden van tegenspoed: onze kerk is ongeveer 150 jaar buiten gebruik geweest en heeft een tijd als zoutopslagplaats gediend. Dat we ook nu in zwaar weer verkeren, kunnen en willen we niet verhullen.

Er zullen dus ook mensen zijn die zeggen: de parochie Linden bestaat niet meer: je kunt trots zijn op het verleden maar gelet op de toekomst valt er niet veel te vieren.

Maar waar gaat het eigenlijk om?

Zoals elke parochie was de parochie Linden steeds een gemeenschap van mensen met bijna altijd een pastoor, die zich verantwoordelijk voelde voor de zielzorg van de mensen in die gemeenschap. De zorg voor de ziel, in brede zin, inclusief het wel en wee.

In de laatste lezing konden we horen hoe dat ooit ontstaan is: een groep van min of meer gelijkgestemde mensen die in het spoor van Jezus Christus samen vorm gaven aan hun leven. Zij zochten naar een manier die paste bij de tijd en voelden zich daarbij geïnspireerd door Zijn voorbeeld. Dat zoeken naar- hoe het leven in te richten- is voortgegaan tot op de dag van vandaag. In de geschiedenis heeft dat allerlei vormen aangenomen en zo zijn er talloze gemeenschappen ontstaan die we later parochies met pastoors zijn gaan noemen, maar er ontstonden bijvoorbeeld ook kloosters en kloosterordes, gemeenschappen van mensen, op een andere manier georganiseerd, met specifieke doelen: zoals zorg voor armen, voor zieken, voor onderwijs, zorg voor missiegebieden, een vroege vorm van ontwikkelingshulp. De manieren, waarop dat geschiedde, veranderde in de tijd en verschilt nog steeds per land of werelddeel.

Zoals in elke tijd waren er ook mistoestanden omdat omdat de kerk bestaat uit mensen, met al hun zwakheden. Denk maar aan de vervolging van andersdenkenden: de ketters en heksen. En je kunt achteraf niet trots zijn op de kruistochten, de strijd tegen de islam ; helaas nu weer actueel. Maar het zou arrogant zijn te denken dat wij nu alles beter weten, geen fouten maken en dat er morgen geen nieuwe inzichten meer zullen ontstaan.

In onze tijd is de kerk zijn positie als geestelijk leidsman, raadgever voor het leven echt kwijtgeraakt. Van zielzorg door de kerk lijkt in Nederland steeds minder sprake. Inderdaad passen de taal en het geloof van vroeger niet meer bij onze tijd, net zo min als het godsbeeld van onze kleuterschool. Maar er is ook geen nieuwe vertaling naar onze huidige samenleving tot stand gekomen en dus ook geen handreiking voor het beantwoorden van de vragen waarvoor we tegenwoordig komen te staan. Onze officiële kerk was in dat opzicht oorverdovend stil. Gelukkig laat onze nieuwe paus Franciscus andere geluiden horen.

Wij, moderne mensen, hebben het leven in eigen hand genomen, onze voorbeelden komen vooral van de televisie en andere media, we worden verleid door reclame en idealen zijn producten, die in de markt gezet worden. Zijn ze in de plaats van onze eigen idealen gekomen en zijn ze allemaal de moeite waard?

We willen vrij en niet gebonden zijn. Het woord God durven we bijna niet meer uit te spreken maar evenmin kunnen we toegeven dat we het geheim van het leven niet goed kunnen doorgronden met onze eigen voorstellingen.

Mensen hebben altijd gezocht naar een zinvolle invulling van hun leven. “Waartoe zijn wij op aarde” is nog steeds misschien wel de belangrijkste vraag.

Om ons leven vorm te kunnen geven moeten we op zoek.

Het is niet gemakkelijk om in deze tijd waardevol van waardeloos te kunnen onderscheiden.

Daarvoor heb je niet alleen tijd en ruimte nodig. Maar vooral hulp, voorbeelden en mensen die je kunt vertrouwen, die met je mee gaan en waar je op kunt bouwen: de gemeenschap die dienstbaar is voor elkaar.

Voor Christenen is het leven van Jezus Christus een bijna onuitputtelijke bron van inspiratie. In de eerste lezing wordt het beeld van het boek en de tafel geschetst: zij geven toegang tot die bron als je wilt. En de vertaling naar je eigen leven leidt tot een geloof van jezelf en in jezelf. Daarmee kun je verder op je weg. Het is een zoektocht die een leven lang duurt en waar het gedicht van Toon van Dijk in de tweede lezing ook over gaat.

De geloofsgemeenschap van nu is een groep mensen die samen de zoektocht organiseert, die zijn voorgangers kiest.

Zij maken de bronnen toegankelijk om daaruit te kunnen putten in verbondenheid met elkaar. Hoe dat in de toekomst zal gaan is ook onderdeel van de zoektocht.

Iedereen is welkom om daaraan deel te nemen.

Piet Vermeeren heeft meerdere malen gezegd:

Zoek vooral God, luister naar de boodschap van Jezus Christus, denk zelf.

In het verleden bepaalde de kerk het voor ons ;
nu zijn we zelf aan zet.